

ЩУМЪТЪ НА РЪКАТА

Послушай, неземна невѣсто,
Какъ странно рѣката шуми,
И пълни съ нечакани вести
Дълбокитѣ горски тъми.

Тя пѣе, че въ твоята бледность
Най-страшниятъ огънь се крий,
Че въ мойта жестока надменность
Любовъ нечовѣшка гори.

Шуми тя, въ шумътъ ѝ унесенъ
Се нижатъ познати слова,
Шуми тя, подхванала пѣсенъ,
Въ която ти нѣвга живя.

Тя шепне, че смъртна отрова
Блаженството първо таи,
Че нищо не може наново
Вледени сърца да спои.

Шуми тя, шуми непрестанно,
Шумятъ непрогледни води.
Шуми тя, до млъкнали грани,
И думи на горестъ реди,

Че ти си отъ мене укрила
Снага подъ вълшебенъ воальъ,
Че ти си облюбена вила,
Че ти си самата печальъ.

Шуми тя, покоя оглася
И пѣе подъ горския сводъ,
Че първата среща за насъ е
Последна презъ тоя животъ.